

Biên Nhớ

Đoạn một...

Mậu Thân Đợt 2

Tôn-Nữ Mai-Tâm

Sinh Viên Chính Trị Kinh Doanh, VĐH Dalat

Thương tặng nhóm Bát Tiên ở Đại Học Xá TVK

Sau khi giải tỏa Đà Lạt khỏi sự tấn công của VC vào dịp Tết Mậu Thân, Hoàng Mai cùng TĐ11 di chuyển xuống Lâm Đồng. Dù chỉ có vài tháng, nhưng Uyên Nhi tưởng như thời

gian xa nhau dài như một thế kỷ. Bên ngoài cửa sổ, thung lũng ngút ngàn chìm trong mờ sương. Xa xa, dãy núi xanh xám lạnh lùng, sừng sững, như thách thức nỗi cô đơn tràn ngập lòng nàng. *Anh yêu, em mong anh đến thăm em. Chỉ có sự hiện diện của anh mới có thể làm vơi bớt nỗi nhớ thương anh trong lòng em...*

Có phải Hoàng Mai quên rằng nàng chỉ là một người con gái bình thường đang yêu, như bao cô gái khác, mong gặp người mình thương nhớ! Những lá thư anh gửi cho nàng chan chứa bao yêu thương, nhớ nhung. Nàng quý lắm, nhưng, những điều đó, giờ đây, thật không đủ để khóa lấp nỗi trống vắng, cô đơn trong lòng nàng. Xa anh lâu quá rồi, nàng mơ một ngày nào đó, bất chợt anh hiện đến bên nàng như một vị hoàng tử trong truyện cổ tích. Được như vậy thì sẽ hạnh phúc biết bao! Nhớ những lời dặn dò của anh khi chia tay, nàng tin tình yêu anh dành cho mình rất chân thật. Nhưng, điều Uyên Nhi mong chờ là được nhìn thấy người đang thương nhớ.

Điều mơ ước đó quá nhỏ bé phải không anh, mà sao như quá xa vời? Anh ơi, anh đang làm gì giờ này? Em mong anh đến thăm em... để hâm nóng tình yêu trong anh và em...

Bỗng nhiên, Đà Lạt xôn xao, mọi người hốt hoảng, bàn tán khắp nơi. Tin tức lan nhanh vào cư xá. Chiến sự đã bùng nổ trở lại sau những ngày tháng lắng đọng. VC đang di chuyển trở lại Đà Lạt, tràn vào thành phố. Tiếng súng bắt đầu nổ ở một vài nơi vào ban đêm. Cam Ly cũng bất ổn, vì Cộng quân lợi dụng bóng đêm lần mò về những khu đầy nhà

dân, bám vào dân lành, dùng họ làm bình phong. Tình trạng hỗn độn, khiến mọi người lo sợ, lòng đầy hoảng hốt.

Trong cư xá TVK, cửa đóng then cài cẩn thận, các rèm cửa được buông xuống. Soeur tập trung các nữ sinh viên lại, cho mọi người biết rõ tình hình. Các nữ sinh viên tụ tập lại với nhau, ngồi dính ở bàn ăn, nhỏ to bàn tán, không ai muốn về phòng riêng của mình, như sợ nếu ở đâu đó một mình thì những nguy hiểm sẽ ủa đến, làm sao yên tâm đi ngủ được! Những buổi ăn không còn vang tiếng cười, ồn ào chọc phá nhau, mà nay sự im lặng bao phủ, không ai muốn đụng đến thức ăn. Dưới ánh đèn mờ mờ, họ ngồi sát bên nhau, cùng lắng nghe phóng sự qua đài phát thanh với nét mặt căng thẳng. Trong khi đó, Uyên Nhi ngả đầu lên cánh tay đang khoanh tròn trên bàn, mái tóc đen dài chảy xuống bờ vai.

Các nàng sinh viên “*nhất quý nhì ma*” đó, nay trông “*hiên như ma soeur*”...

Cũng như Uyên Nhi, đa số các nữ sinh viên đều sống xa nhà, và được gia đình chu cấp cho ăn học. Nay tình hình bất ổn, nếu chiến sự bùng nổ, họ sẽ chạy đi đâu? Sẽ ở đâu? Tiền tiếp trợ đến từ gia đình sẽ bị ngưng, một khi đường dây liên lạc bị cắt đứt, rồi họ sẽ sống ra sao khi một thân, một mình không có gia đình bên cạnh!

Sợ nhất là... nếu dệp râu tràn vào cư xá thì chuyện gì sẽ xảy ra? Nàng rùng mình, lo sợ tình hình sẽ lặp lại như Tết Mậu Thân Huế... So với các bạn, gia đình Uyên Nhi ở mãi tận Huế, quá xa, khó liên lạc được. Vì đã trải qua những kinh nghiệm về sự tàn ác của VC trong dịp Tết Mậu Thân, nên có lẽ trong đám các bạn, nàng là người lo lắng nhiều nhất...

Khi căng thẳng lên cực điểm, khi các nữ sinh viên đang quây quần bên nhau cùng lắng nghe tin tức sôi động, thì trong giây phút bất ngờ nhất, có tiếng xe Jeep ngừng trước cổng. Hoàng Mai cùng một số những người lính BĐQ xuất hiện trước cư xá trong bộ quân phục tác chiến bạc màu. Tất cả ngồi yên trên xe, chỉ một mình Hoàng Mai bước vào. Anh đợi Uyên Nhi ở phòng khách.

Thấy những người lính mũ nâu với chiếc áo hoa rùng, các nữ sinh viên “ồ” lên vui mừng, xôn xao núp nhìn. Chát ngất niềm vui, thật ngạc nhiên khi thấy anh đến thăm, hồn lảng lảng, Uyên Nhi nhảy lên reo vui, nheo mắt cười với các bạn, ra dấu như muốn nói “*không được nhìn anh tui nha!*”

Mừng gặp lại nàng, anh vội cho Uyên Nhi biết là TĐ11 BĐQ có thể sẽ lưu lại một thời gian để giải tỏa thành phố Đà Lạt, đang bị áp lực nặng của Cộng quân. Hoàng Mai đang trên đường đi họp, nhân cơ hội, anh đi sớm để ghé qua thăm Uyên Nhi trong phút chốc, anh chỉ muốn nhìn mặt nàng cho đỡ nhớ sau bao tháng ngày xa vắng. Để trấn an người yêu, anh khuyên nàng đừng quá lo lắng, vì anh hiểu những hình ảnh đe dọa của Mậu Thân Huế vẫn còn vương vấn trong tâm trí Uyên Nhi.

Uyên Nhi xúc động:

- Lâu quá... em nhớ anh lắm...

Hiểu rõ nàng có ý đợi và buồn nhớ mình, ôm nàng trong vòng tay, chàng cho Uyên Nhi biết:

- Thời gian rời Đà Lạt, đưa Tiểu Đoàn xuống Lâm Đồng, anh rất nhớ em, nhưng anh thật quá bận rộn...

Sau khi giải tỏa thành phố Đà Lạt khỏi cuộc tấn chiếm của Cộng Quân trong chiến dịch Mậu Thân đợt một, TĐ11 BĐQ được lệnh di chuyển xuống tỉnh Lâm Đồng để chặn hướng tiến của địch quân về phía Nam, và cũng đồng thời là lực lượng tiếp ứng cấp thời cho Tỉnh Tuyên Đức, một khi có sự đe dọa nghiêm trọng cho tình hình an ninh của Tỉnh, đặc biệt là thành phố Đà Lạt.

Liên tục trong mấy tháng, TĐ11 BĐQ đã mở rất nhiều cuộc hành quân lùng địch khắp nơi trong khu vực rừng núi Lâm Đồng, nhưng chẳng thấy dấu tích của bộ đội chính quy ngoài những đơn vị cộng quân địa phương với những căn cứ nhỏ, những trạm giao liên và tiếp liệu rải rác trong vùng.

TĐ11 đã thu được nhiều chiến lợi phẩm, phá hủy nhiều kho tiếp liệu, phần lớn là gạo và lương khô qua những cuộc chạm súng nhỏ, và các đơn vị cộng quân đã nhanh chóng bị dẹp tan. Một nhọc nhất là khi phải phá những khu vườn khoai mì hay vườn bắp rộng lớn và thiêu hủy chúng để triệt tiêu nguồn tiếp tế của du kích địa phương dành cho các đơn vị chính quy khi chúng về hoạt động trong khu vực.

Đặc điểm của rừng núi Lâm Đồng, phần lớn là rừng le, lá nhọn và sắc như lá tre, thân nhỏ và thấp hơn tre nhiều, chúng mọc đan chen với nhau khiến việc mở đường của những khinh binh đi đầu thật là vất vả. Việc di chuyển bị giới hạn về tốc độ và quan sát rất nhiều, và vì rừng đầy những cây thấp chen chúc nhau, đan sít nhau, không có khoảng trống đủ cho không khí lọt vào nên ai cũng vừa đi vừa thở một cách mệt nhọc, dù khí hậu trong khu vực không đến nổi nóng bức.

Thời tiết lại hay mưa rào, và sau những trận mưa thì đoàn vất vả lại hoạt động mạnh, chúng nhảy lách tách khi bắt được mùi “*hoi người*” đi tới. Loại vất này, chỉ dày hơn cây tầm đôi chút, bám vào quần áo, lách vào các chỗ hở để hút máu, và khi đã no thì nó tự rớt ra với cái thân tròn lẳn như đầu chiếc dũa.

TĐ11 BĐQ đang trong cuộc hành quân qua ngày thứ tư, sắp đến ngày trở về căn cứ tiền phương để dưỡng quân và tái tiếp tế, thì Hoàng Mai được lệnh của Liên Đoàn 2 BĐQ, thi hành công điện hỏa tốc của Quân Đoàn II, đem đơn vị lên bảo vệ Đà Lạt gấp. Anh ra lệnh cho các Đại Đội đổi hướng, tiến ra Quốc Lộ 20 chờ đoàn xe tới đón.

Sau hơn nửa ngày di chuyển trong rừng le, đoàn quân ra tới điểm hẹn. Tiểu Đoàn cho mỗi Đại Đội bố trí một khu vực khác nhau để tiện việc tái tiếp tế cho đơn vị trước khi lên đường cho một công tác mới có thể lâu ngày... Sau đó, đoàn xe dài màu đất nối đuôi nhau rời Lâm Đồng trực chỉ Đà Lạt. Các chiến sĩ mũ nâu, mà anh là một trong những người đó, lòng hăng say, yêu tổ quốc, sẵn sàng chiến đấu cho sự tự do của đất nước.

Hoàng Mai tạm biệt người yêu bằng vòng tay ôm siết ấm áp, như không muốn rời xa nàng. Anh không dám hứa chắc ngày nào anh có thể trở lại cư xá thăm nàng, vì chính anh cũng không biết được... *“nhưng chắc chắn anh sẽ ghé thăm em ngay khi tình hình cho phép...”*

Thời gian gấp rút, chiếc xe Jeep rú lên, lao nhanh xuống con dốc trước cư xá, rồi mất hút. Ngây ngất nhớ đến thời gian ngắn ngủi bên anh, Uyên Nhi nhắm mắt, hôn tê dại trong niềm vui bất chợt. Gặp lại anh đúng lúc lòng nàng đang khắc khoải nhớ, và đầy những thất vọng, cô đơn vì sự xa cách anh đã quá lâu...

Cũng như bao lần khác, anh xuất hiện rồi anh lại đi, lần này anh đi ngay vào lòng chiến trường trong lúc cuộc chiến đang dâng cao. Anh cùng với đơn vị mũ nâu gian khổ dần thân, sát cánh bên nhau, sống chết cận kề. Những đợi chờ, nỗi nhớ, và niềm lo âu dành cho chàng, Uyên Nhi cố đè nén, nhận chìm xuống tận đáy lòng, nay bùng lên mãnh liệt, tràn ngập mảnh tim cô đơn. Hình ảnh người yêu chiếm trọn tâm tư, rung rung nước mắt, nàng nhớ anh tha thiết...

Suốt những ngày qua, tình hình chiến sự rất căng thẳng, sinh viên được nghỉ học, Soeur giới hạn việc rời đại học xá của các nữ sinh viên, nhất là khi trời bắt đầu sụp tối. Vì đã thấy các anh chiến sĩ mũ nâu xuất hiện, nên trong cư xá không khí bớt căng thẳng, tiếng cười đùa nghịch ngợm, chọc phá nhau của các nàng bắt đầu vang lên.

Cũng vậy, lòng người dân Đà Lạt hớn hở, vui mừng khi biết các anh chiến binh Biệt Động Quân quay trở lại để bảo vệ thành phố. Họ còn nhớ hình ảnh Tết Mậu Thân đọt một qua trận đánh trên đồi cạnh nhà dòng Domaine De Marie, Cộng quân bị đẩy ra khỏi thành phố còn rõ nét trong lòng người dân khiến họ quý trọng và yêu mến các anh chiến sĩ

mũ nâu. Lòng họ nao nức hy vọng, chờ đợi chiến thắng của “*lính mũ nâu nhà mình...*”.

Trong cư xá, Soeur tổ chức những buổi cầu nguyện cho các binh sĩ, cho sự bình yên của Đà Lạt, cùng đất nước nói chung. Mời các nữ sinh viên họp lại ở nhà nguyện, mắt hoe đỏ, giọng Soeur nhỏ nhẹ, chậm rãi, run run đầy xúc động:

- Các chị hãy bình tĩnh. Soeur mời gọi và xin các chị dành thì giờ cầu nguyện cho đất nước Miền Nam chúng ta được bình yên, cho các anh chiến sĩ được an toàn và chiến thắng trở về.

Các chị cũng hiểu cuộc sống của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng trực tiếp nặng nề bởi cuộc chiến đang diễn ra. Soeur mong các chị hãy hết lòng cầu xin Thiên Chúa gìn giữ đất nước của chúng ta, và cho Đà Lạt sớm thanh bình trở lại.

Các chị có thể im lặng và tự cầu nguyện theo niềm tin riêng của mình. Soeur xin các chị nguyện cầu trong nhà nguyện nhỏ này bất cứ lúc nào có thể được, và càng nhiều càng tốt... cho đến khi tình hình biến chuyển tốt đẹp hơn.

Ngồi trong nhà nguyện, Uyên Nhi nhớ Hoàng Mai tha thiết, giờ này là lúc các anh chiến sĩ mũ nâu đang xông pha ngoài trận tuyến, chống lại sự xâm lăng của quân thù đầy nguy hiểm. Tiếng súng văng vẳng, thời gian như ngừng trôi, đêm đã khuya, gục đầu trên thành ghế, hòa lòng cùng nhau, các nữ sinh viên cúi đầu im lặng, thành tâm, trầm tư cầu nguyện cho Miền Nam VN yêu dấu. Không gian như lắng đọng. Nhắm mắt, tim se thắt, Uyên Nhi hiểu tất cả đều nằm ngoài tầm tay con người, nàng cầu xin tình yêu của Thiên

Chúa che phủ các anh chiến binh, cho Hoàng Mai cùng TĐ11 BĐQ sớm được trở về trong chiến thắng và an toàn, nàng nguyện cầu cho Đà Lạt và tổ quốc miền Nam VN được sớm an bình trở lại.

Những ngày sau đó, nàng chỉ biết đợi chờ trong nỗi khắc khoải khôn nguôi. Đối với nàng, im lặng bao phủ, thời gian như ngừng trôi. Sinh viên vẫn được nghỉ học, đây là dịp may hiếm có, dù lo âu, nhưng ai cũng hơn hờ vì có những ngày được thức dậy trễ, thong dong không tất bật bởi bài vở dồn dập. Trong cư xá, hình như chỉ có mình Uyên Nhi là người yêu của lính nên lòng luôn âm thầm mang nỗi buồn của sự xa cách. Những nhớ nhung, lo âu dâng tràn trong mảnh tim cô đơn của nàng mà các bạn khó thông cảm được. Đôi lúc Uyên Nhi cũng mơ ước mối tình anh dành cho mình được bình dị êm đềm hơn; chính sự thường xuyên phải xa anh là thách thức lớn nhất trong cuộc tình của hai người...

Uyên Nhi, dựa đầu bên cửa sổ mong: “Anh ơi, anh có bình yên không? Anh có đến thăm em được không? Em đợi anh từng giây phút...”

Chàng xuất hiện như ngọn lửa châm ngòi hâm nóng cho mối tình đã phải chia cách nhau quá lâu. Giờ đây, khi nàng và các bạn yên lành trong chăn êm, nệm ấm, là lúc các anh chiến sĩ mũ nâu đang trực diện với những nguy hiểm, sự sống và cái chết cận kề.

- Anh yêu! Em lo cho anh... Uyên Nhi úp mặt vào bàn tay, mỗi ngày trôi qua là một khoảng thời gian thật dài, với vợi nỗi nhớ...

- Anh ơi, có phải đợi đến lúc đất nước lâm vào hoàn cảnh gian nguy anh mới có cơ hội đến thăm em?

Đây là lần thứ hai Hoàng Mai cùng TĐ11 BĐQ trở lại Đà Lạt để bảo vệ thị xã, một lần vào dịp Tết Mậu Thân, và lần này... Cả hai lần Uyên Nhi may mắn, hạnh phúc được gặp người yêu trong hoàn cảnh đặc biệt. Như anh từng nói:

- Trong chiến tranh du kích, tìm được giặc để đánh là một việc rất khó, vì kẻ thù luôn từ trong rừng tràn ra để đánh phá, rồi lại chạy lẩn vào rừng sâu, trốn chui lủi. Lần này chúng chường mặt ra, và lại ngay tại Đà Lạt này thì thử hỏi tinh thần hăng say và sự quyết tâm của TĐ11 BĐQ cao ở mức độ như thế nào!

“...Hơn nữa, ngoài trách nhiệm và bổn phận chính của người lính trong hoàn cảnh đất nước bị lâm nguy trước hiểm họa Cộng Sản, anh còn rất vinh dự được góp phần trực tiếp cùng với các lực lượng Quốc Gia trong thành phố Đà Lạt, để chống trả sự xâm lấn của Cộng Quân hầu bảo vệ phần đất thân yêu của chúng ta, là nơi có trường CTKD thân yêu mà em đang theo học, và cũng là nơi có ngôi trường VBQGVN yêu quý của anh, nơi đã đào luyện rất nhiều những thanh niên trở thành cấp chỉ huy can đảm, có trách nhiệm cho quân đội và đất nước, trong đó có anh.

Đặc biệt hơn nữa, riêng đối với anh, đây là sự sắp xếp nhiệm màu từ Trên để anh lại được gặp người anh yêu sau một thời gian, vì hoàn cảnh của đất nước, đã bị ngăn cách...”

Thôn thức, Uyên Nhi mơ được chàng thường xuyên đến thăm mình nhiều hơn, mơ có một tình yêu bớt những chia ly. Nàng thèm được có anh bên cạnh. *Anh ơi, sự chia ly sao cứ mãi theo chân em!*

Giờ đây, chiến tranh đang sôi động, anh cùng các chiến sĩ của TĐ11 BĐQ đang gian nan chiến đấu, sống chết cận kề, hầu có thể đem đến một tương lai tươi sáng hơn cho Đà Lạt thương yêu. Các anh chiến sĩ mũ nâu đang trong lòng cuộc chiến, các anh đang đi lùng địch...

Uyên Nhi, lòng băn khoăn tự hỏi:

- Có phải mình đã quá ích kỷ khi mong được gặp anh yêu nhiều hơn! Trong lúc anh đang phải chu toàn bổn phận của vị chỉ huy, đang cùng với đơn vị trực diện đối phó với những nguy hiểm trong khói lửa, với bao gian nguy, thử thách...

Thời gian chậm chậm qua đi như những áng mây bàng bạc trôi trên bầu trời, mà mỗi buổi chiều Uyên Nhi hay tựa cửa sổ nhìn theo. Nàng đang chờ chiếc xe Jeep màu đất đưa anh đến đỉnh thông reo thăm mình, nỗi nhớ như đốt cháy tấm lòng tha thiết nhớ nhung...

Cho đến một hôm... hoàng hôn buông xuống, ánh nắng trên các ngọn cây đã tàn, các vì sao đã được thấp sáng, lấp lánh như những hạt ngọc trên bầu trời thăm thẳm tối, bỗng nhiên, có tiếng xe quen thuộc ngừng trước cổng cư xá. Nàng bước nhanh đến bên cửa sổ, tim đập rộn ràng, lòng reo vui đợi chờ... Chiếc xe Jeep thân yêu kia rồi, nhưng... sao người ngồi trên xe không phải là anh, mà là một vị sĩ quan trẻ lạ mặt nào khác? Ông bước nhanh vào tìm ai?

Nghe tiếng người trực phòng khách gọi tên mình, Uyên Nhi e dè, hồi hộp, lo lắng bước ra, nhìn vị sĩ quan xa lạ. Ông gật đầu chào và tự giới thiệu, rồi nghiêm trang nhìn Uyên Nhi, ông từ tốn, nhỏ nhẹ:

- Cô là Uyên Nhi? Xin cô hãy bình tĩnh. Tôi đến để báo tin là Hoàng Mai bị thương trong khi TĐ11 chạm địch, nhưng không nặng lắm. Tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vì phải đợi lâu ở mặt trận, máu ra nhiều, ông kiệt sức và rất yếu. Tối hôm qua, ông đã được di chuyển về Tiểu Khu nằm kế bên nhà thờ trên dốc cao. Ông nhắc đến cô rất nhiều, rất mong cô vào thăm. Xe đợi bên ngoài cổng cư xá, súp và trái cây đã để sẵn trong xe. Suốt mấy ngày qua và cả ngày hôm nay, ông chỉ được chuyền nước biển chứ không ăn uống được gì. Ông đang mong cô...

Mặt tái xanh, tim như ngừng đập, run rẩy, nàng xin vị sĩ quan kia đợi mình, rồi chạy vội vào bên trong cư xá, ôm chầm lấy người bạn thân cùng phòng, thì thầm dặn dò nhanh bên tai bạn vài lời, cho bạn biết nàng phải đi thăm anh ngay, mặc dù trời đã tối, mong bạn cố gắng che dấu dùm, không để Soeur biết. V.A. cũng hết hoảng, với tay rút chiếc áo ấm nhét vào tay nàng. Uyên Nhi cầm lấy, rồi bước nhanh ra chiếc xe đang đợi bên ngoài, trong đó vị sĩ quan lái xe, cùng hai người lính ngồi phía sau...

Chiếc xe Jeep rú lên, lao nhanh xuống con đường dốc trước cư xá trong đêm tối. Xe vòng ngang khu phố Hoà Bình, rồi hướng về phía nhà thờ trên đồi cao. Gió tạt mạnh, Uyên Nhi ôm chặt chiếc áo ấm ngồi yên, lòng đầy cảm xúc lo lắng. Một lúc sau, qua khỏi con dốc, xe rẽ phải và ngừng lại.

Vị sĩ quan nhảy nhanh xuống xe, bước vòng qua phía, đến chỗ nàng ngồi, rồi giao cho nàng một giỏ xách nho nhỏ:

- Súp vừa nấu xong hãy còn nóng, xin cô giúp Hoàng Mai ăn.

Vị sĩ quan đưa nàng đến trước cửa một căn phòng, chào nàng, rồi bỏ đi. Ngược nhìn vào bên trong, Uyên Nhi thấy chàng nằm trên chiếc giường có trải tấm khăn trắng, hình như anh đang ngủ, có vài người lính đứng kê bên.

Cổ nén lòng đang dâng tràn niềm lo âu, nàng nhẹ bước vào phòng, cúi gần mặt anh, nghẹn ngào:

- Anh!

Hoàng Mai hé mắt, thấy Uyên Nhi, mắt ánh lên niềm vui, nhưng vì quá yếu, nên chàng đành nằm yên, miệng hơi nhếch một nụ cười. Bàn hoàng, nàng đứng sát bên giường. Bàn tay mặt của anh cuộn đầy băng trắng, mặt bơ phờ, nhưng vẻ phong sương của người lính mũ nâu vẫn hiện qua đôi mắt.

Hoàng Mai im lặng nhìn nàng, rồi đưa bàn tay kia lên như muốn nắm lấy tay nàng, Uyên Nhi ôm lấy, áp vào má mình:

- Anh ơi, chắc anh mệt và đau nhiều lắm...

Rồi nàng dịu dàng:

- Em lấy súp cho anh, anh chịu khó ăn một chút cho khoẻ, anh nhé.

Hoàng Mai gật đầu, hai chú lính y tá giúp anh ngồi dựa lưng vào mấy chiếc gối. Anh đã quá yếu, mặt gầy hắc, xanh xao. Uyên Nhi múc súp ra chén nhỏ, rồi từ từ đút cho anh từng muỗng một. Anh ăn rất chậm, mắt không rời khuôn mặt của nàng. Lòng Hoàng Mai ấm lại, như có luồng điện nóng tràn vào cơ thể, sức sống dâng lên. Nàng xuất hiện làm căn phòng buồn tẻ của người thương binh như tỏa sáng, nổi cô đơn biến mất, nhường chỗ cho tình yêu ấm áp ngập hồn anh

- Em có biết là anh nhớ em lắm không?

Thấy Uyên Nhi loay hoay gọt trái cây, Hoàng Mai ra dấu cho nàng đến ngồi kế bên, vì anh muốn tận hưởng những giây phút hạnh phúc bất ngờ bên người yêu. Nhẹ cầm tay nàng, chàng cảm thấy niềm vui tràn ngập như đang thấm dần vào thân xác mệt mỏi, rã rời.

Đã đến giờ phải uống thuốc, các y tá đỡ chàng nằm xuống, để bàn tay bị thương gác lên gối, rồi chuyền cho chàng những chai nước biển, rồi giải thích cho nàng hiểu,

- Anh bị mất nhiều máu do ở lâu ngoài chiến trường, vì vậy anh thiếu máu và yếu sức nhiều.

Kế tiếp, họ cho uống nhiều loại thuốc, không quên dặn chàng phải nằm nghỉ và ngủ.

Thời gian như ngưng đọng, tiếng gió vi vu bên ngoài cửa sổ, căn phòng buồn im vắng, ánh đèn lung linh mờ mờ tối, lòng nàng xót xa rung động, thổn thức thương chàng. Anh

nằm yên trên giường, nét mặt trầm tư, đang lặng lẽ nhìn nàng.

Ôi! Đôi mắt thăm thẳm nhiều lần nàng quá nhớ, quá yêu kia... đôi mắt đã đi vào tiềm thức nàng... đôi mắt từng theo nàng vào giấc ngủ nhiều mộng mơ. Khép chặt đôi mi, lòng đầy xúc cảm, nàng ghé sát, vòng tay ôm ngang người anh, dựa đầu vào ngực anh. Những giọt nước mắt rơi xuống ướt áo anh... như thấm với nỗi đau và sự cô đơn anh đang trải qua. Nàng thì thầm:

- Em yêu anh thật nhiều, em đang ở bên anh đây. Anh cố gắng giữ cho mau lành, anh nhé...

Uyển Nhi thương anh đang phải chống lại những cơn đau của vết thương, sau khi trải qua những ngày chiến đấu đầy căng thẳng ngoài mặt trận, mà nét mệt mỏi còn hằn lên khuôn mặt người lính. Thuốc ngủ cũng bắt đầu ngấm, mắt anh lim dim. Biết anh mệt, cần nghỉ ngơi, nhất là cần giấc ngủ, và trời cũng đã khuya, nàng đứng lên:

- Anh ngủ ngon nhé, giờ em phải về. Ngày mai nếu không có lớp học, em hứa sẽ đến thăm anh thật sớm.

Cố chống lại cơn buồn ngủ, Hoàng Mai nói nhỏ:

- Để anh cho người lái xe đưa em về. Anh yêu em...

Về đến cư xá, trễ quá rồi! Hồi hộp quá, làm sao đây! Soeur mà biết thì... Đầy lo lắng bỏ guốc ra cầm lên tay, nàng rón rén, bước nhẹ nhàng qua hành lang dài. Phòng nàng nằm chính giữa, phía cuối là phòng Soeur. Cuối cùng, nàng lách

mình thật nhanh vào phòng, hết hồn! Nàng lo Soeur biết và khiển trách lắm.

Thật cảm động và ngạc nhiên khi thấy các bạn còn thức đợi mình. Mặc dù đã khuya, họ vẫn xúm lại nghe Uyên Nhi kể về những gì đã xảy ra cho chàng.

Để tránh không cho Soeur biết, các bạn của nàng nghĩ cách giúp nàng đi thăm Hoàng Mai mỗi đêm. Họ sẽ tụ tập học ở phòng nàng thật khuya, đợi khi nàng về rồi các bạn mới trở về phòng riêng. Như vậy, Soeur sẽ không để ý đến việc nàng đi thăm chàng, khiến việc trở về phòng quá trễ. Thường khi Soeur sẽ khoá cửa phòng khách lúc 10 giờ, nếu Uyên Nhi chưa về kịp, các bạn sẽ bí mật, nhẹ nhàng mở khóa cho nàng vào.

Ôi! Tình bạn ấm áp và đáng quý biết bao! Nếu không có các bạn trong nhóm Bát Tiên giúp... thì nàng sẽ sao đây! Uyên Nhi thương và biết ơn các bạn nhiều lắm...

Suốt đêm dài trăn trở, chập chờn nằm nghe gió thổi rì rào trên đỉnh thông quanh cư xá, Uyên Nhi vẫn còn bồi hồi với điều xảy ra thật bất ngờ và đột ngột. Đòi người lính mũ nâu thật trăm phần nguy hiểm. Cận kề những nguy hiểm, họ như đang đùa với tử thần. Luôn biết khi đã chọn yêu anh, nàng phải chấp nhận những rủi ro có thể xảy ra cho cuộc sống. Tình yêu thời chiến là như vậy, tràn đầy nước mắt, lo âu lẫn đợi chờ, sẵn sàng đón nhận những tin tức vui, buồn bất chợt đưa đến.

Trải qua Tết Mậu Thân ở Huế, nàng đã chứng kiến bao cảnh khổ đau, ly biệt. Giờ đây, được gần bên anh là món quà

quý giá mà nàng có được. Vì thế khi yêu anh, nàng yêu hết mình, trọn vẹn. Mai đây có chắc nàng còn được ở gần bên người yêu nữa không? Nàng úp mặt vào gối, thì thầm:

- *“Anh yêu! Biết vậy... dù có gì đi nữa, em vẫn yêu anh, và sẽ yêu anh mãi...”*

Trời vừa tảng sáng, khi V.A, cô bạn cùng phòng, còn say giấc nồng, Uyên Nhi nhẹ ngòì dậy, viết vài chữ để lại cho bạn, rồi sửa soạn đi thăm người thương binh mũ nâu. Biết anh thích màu trắng, Uyên Nhi, chọn chiếc áo len màu trắng, rồi choàng thêm chiếc măng tô màu kem vì trời lạnh. Bước nhẹ nhàng ra khỏi phòng, vì sợ làm bạn thức giấc nàng lách mình ra khỏi chiếc cổng to cao màu trắng mà Soeur đã hé mở từ bao giờ.

Vừa đi, Uyên Nhi vừa miên man suy nghĩ, những gì nàng lo sợ, không dám nghĩ đến thì nay đã xảy đến cho Hoàng Mai. Tất cả đều ngoài dự tính của nàng... Anh đã bị thương ngay tại Đà Lạt, lại được đưa về dưỡng thương tại Tiểu Khu, không xa lắm với cư xá thông reo, chỉ cách khoảng một giờ đi bộ. Nếu anh bị thương ở một nơi xa xăm nào đó, thì làm sao nàng có thể đi thăm anh được! Lòng biết ơn sâu xa, Uyên Nhi thì thầm:

“Thiên Chúa kính mến, cảm ơn Ngài đã gửi người yêu đến gần con, trong hoàn cảnh khó khăn mà anh đang gặp phải...”

Thật đúng lúc! Anh xuất hiện lúc Uyên Nhi đang lên cơn “sốt” vì quá nhớ anh. Bỗng nhiên, như giấc mơ, nàng được gặp người yêu mỗi ngày.

Nàng rẽ vào con đường tắt nhỏ đầy những cây anh đào trước rạp ciné Ngọc Lan, Uyên Nhi băng ngang đường, rồi bước chân sáo xuống các bậc cấp dài và cao của chợ Đà Lạt. Hãy còn sớm mà chợ đã nhộn nhịp, không biết anh cần những gì? Nàng tìm mua ít bánh paté chaud còn nóng, và ít trái cây.

Khi đi ngang qua dãy hàng hoa, nhớ đến căn phòng lạnh buồn anh đang nghỉ, nàng chợt muốn biến căn phòng trở nên sống động, vui tươi. Yêu nhất hoa hồng, nàng chọn mua bó hoa lớn nhiều màu, mới được cắt từ vườn đem đến. Hương thơm dịu dàng, những giọt sương tròn nho nhỏ còn đọng trên hoa và lá. Nàng thấy vui khi nghĩ những cành hoa tươi thắm này sẽ làm căn phòng bớt tẻ nhạt. Tim nàng rộn ràng, lòng reo vui vì sắp được gặp anh. Chắc chắn, nàng sẽ còn được nhìn thấy anh nhiều lần nữa...

Ôm hoa vào lòng, tóc tung bay trong gió lạnh ban mai, nàng bước đi trên con đường dài, vắng ít người, hướng về bờ hồ Xuân Hương, trên lề đường đầy những cây anh đào, lá xào xạc. Uyên Nhi chợt rùng mình. Trời giá lạnh làm tay nàng tê cóng.

Những đồi thông phía trên bên trái chiếc cầu nhỏ còn ngập trong sương mù, trong khi tia nắng mai chiếu xuống yếu ớt, in những vệt sáng mờ mờ trên thảm cỏ. Qua khỏi con đường cong rẽ bên phải là con dốc cao, khá dài, dẫn đến Ngôi Thánh Đường nổi tiếng: Nhà Thờ Con Gà. Đối diện phía bên phải của nhà thờ là một dải đồi với những cây thông xanh mát, chạy dài thoải thoải xuống phía dưới gần đặng bờ hồ. Tiểu Khu nằm im ngủ phía trên, giữa những bụi mimosa lá bàng bạc, với những chùm hoa vàng nở rộ.

Nơi đây, trong khung cảnh vắng lặng, tĩnh mịch, người lính mũ nâu nàng yêu tha thiết đang nằm dưỡng thương. Lòng rộn ràng, nao nức, Uyên Nhi quên mất đoạn đường khá xa còn im ngủ trong sương...

Hoàng Mai ngạc nhiên, vui khi thấy nàng đến thăm mình sớm hơn dự định. Đôi mắt đen long lanh, Uyên Nhi tươi cười, sà xuống bên anh, ríu rít:

- Anh có khỏe hơn không? Anh ngủ có ngon không? Tay anh chắc còn đau nhiều lắm? Anh ơi, hoa đẹp quá không anh?

Đứng dậy, Uyên Nhi dọn chiếc bàn gọn gàng, để hoa lên trên, nàng cắt các cành hoa đều nhau, tỉa bớt lá và gai, rồi sắp hoa vào mấy cái ly to có sẵn trong phòng. Hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ các cánh hồng màu vàng và trắng đơn giản, cùng màu Brigitte Bardot hồng cam, căn phòng không còn nhuốm màu “*thương binh*” nữa, hoa đã mang lại nét tươi vui và lãng mạn. Nàng sắp bánh ra đĩa, bung đến để trên chiếc ghế nhỏ cạnh giường anh.

Nhìn anh, Uyên Nhi ngập ngừng:

- Anh ơi... em cảm anh hỏi nhiều... mấy hôm nay sinh viên đã đi học trở lại, nhưng sáng nay, em nghỉ học để đến thăm anh sớm. Em lo cho anh lắm. Mà anh có thích những chiếc hoa hồng em cắm cho anh không?

Ôm một ít hoa đến trước mặt anh, nhắm mắt lại, Uyên Nhi hít vào một hơi dài:

- Hoa đẹp dễ thương quá, hoa thơm không anh?

Hoàng Mai kéo nhẹ Uyên Nhi lại gần bên, thì thầm:

- Anh chỉ yêu có một loại hoa thôi...

Uyên Nhi ửng hồng đôi má, Hoàng Mai ngồi dựa lưng vào những chiếc gối, nhìn nàng lảng xảng mà anh vui lây. Căn phòng, dành cho người bệnh, trống trải, khô khan của Tiểu Khu dành cho anh, trong thoáng chốc đã thay đổi, góc nào cũng có hoa, tình yêu của nàng như một luồng gió ấm áp thổi vào phòng. Nơi đây, được dành cho anh nghỉ ngơi, và đón khách đến thăm trong thời gian anh nằm dưỡng thương.

Mấy chú lính đưa thức ăn sáng vào, Uyên Nhi đỡ lấy tô cháo thịt còn nóng và thơm mùi hành ngò. Nàng đút cho anh từ từ từng muỗng một, vì vết thương còn đau khiến bàn tay anh chưa cử động được.

Xúc cảm, giọng anh ấm áp:

- Trời còn lạnh quá, tội nghiệp em phải thức dậy sớm và đến thăm anh. Em phải đi bộ xa quá...

Đưa ngón tay chặn trên môi anh, ra dấu cho anh không được nói nhiều, rồi đứng dậy, Uyên Nhi pha ly cà phê sữa nóng, mùi cà phê tỏa thơm ngát khắp căn phòng, nằng bưng đĩa bánh mời anh, rồi ngồi sát bên. Họ như chìm trong thế giới riêng tư, cùng nhau uống chậm chậm ly cà phê, cả hai cùng im lặng. Hạnh phúc thật đơn giản, họ chỉ cần có nhau, mắt chìm trong mắt, và tay trong tay...

Dựa đầu trên vai anh, Uyên Nhi im lặng, lắng nghe tiếng nói trầm ấm, chàng kể về những gì đã xảy ra ở chiến trường trong những ngày vừa qua...

“...Khi đơn vị anh lên tới Đà Lạt, thì tình hình của thị xã đã trở nên yên tĩnh, tin tức tình báo cho biết Cộng quân đã di chuyển ra khỏi thành phố. Nhận lệnh của Tiểu Khu Tuyên Đức, anh để lại một Đại Đội làm trù bị cho Liên Đoàn, và dẫn Tiểu Đoàn trừ (-) mở cuộc hành quân lùng địch trên rặng núi Voi phía Tây Nam của thành phố, với khu rừng ngút ngàn những cây thông cao âm u, im vắng.”

Xuất phát từ phi trường Cam Ly, đơn vị di chuyển cho đến xế chiều thì toán tiền sát phát giác có tiếng người lao xao. Đại đội 3 đi đầu dàn quân tiến lên thì bắt đầu chạm địch. Những tiếng súng nổ mãnh liệt làm rung chuyển khu rừng im lặng tĩnh mịch vài phút trước đó. Cộng quân bị tấn công bất ngờ, nhưng chúng có công sự phòng ngự nên đã chống trả rất mãnh liệt. Từ trong những hầm hố cá nhân, chúng sử dụng hỏa lực súng nhỏ tối đa để chặn đứng bước tiến của Đại Đội đi đầu. Tiểu Đoàn phải điều động Đại đội 2

tiến lên đòi đánh bọc hông phía bên phải để giải tỏa áp lực cho Đại đội 3. Bị thế gọng kềm, VC nhảy ra khỏi hố cá nhân tháo chạy.

Đúng lúc này, những khẩu pháo binh 155 ly từ BCH Liên Đoàn được toán “đề lô” điều chỉnh rót những trái phá vào phía sau phòng tuyến địch để chặn đường rút lui của chúng. Đại đội 2 và 3 tiến lên lục soát, nhưng ngay lúc đó cối 81 ly của địch từ phía sau bắn tới ào ạt dữ dội, để yểm trợ cho đơn vị VC đang tháo chạy, khiến các đại đội phải dừng lại bố trí ngay trong các hầm hố của địch bỏ lại.

Ngay lúc này địch quân bắt đầu phản công. Tiếng súng lớn nhỏ nổ chát chúa từ hướng phòng tuyến của Đại đội 2 và 3. Tiểu đoàn phải gửi hai Trung đội của Đại đội còn lại lên tiếp ứng, đồng thời xin Liên Đoàn gửi Đại Đội trừ bị vào tiếp viện vì TĐ đang đụng nặng với cộng quân, từ cấp Tiểu đoàn trở lên.

Trận đánh kéo dài vài giờ rất dữ dội với tiếng pháo và đạn nổ chát chúa. VC dội pháo ào ạt vào BCH Tiểu đoàn khiến một số chiến binh TĐ11 cùng Hoàng Mai bị trúng thương. Tối chiều tối thì tiếng súng tạm êm. Lợi dụng tình hình này, Hoàng Mai cho lệnh kêu trực thăng tải thương đưa các binh sĩ bị thương về để họ được chăm sóc; riêng anh, chỉ bị thương nơi bàn tay nên chỉ cần băng bó vết thương cầm máu tạm thời, và anh quyết định ở lại với Tiểu Đoàn để giữ vững tinh thần chiến đấu của đơn vị trong lúc chiến trường đang căng thẳng.

Khi trực thăng tải thương đáp bên sườn đồi thì ngay lập tức các thương binh được chuyển lên và trực thăng bốc lên

tức khắc vì đạn pháo của địch cũng bắt đầu tới tấp rót vào vị trí của TĐ. Khi trực thăng vừa bốc lên thì gặp tai nạn, đuôi trực thăng đung vào ngọn thông ở sườn đồi, khiến cả một khối sắt rót “*ầm*” xuống... nhưng, như có Ông Trên phù hộ, vì độ cao của trực thăng còn thấp nên không gây tổn hại cho chiếc trực thăng, và không thêm tổn thất nào cho các thương binh. Khi rơi xuống, một càng của trực thăng đè ngay lên hố cá nhân của Hoàng Mai, anh vội nhảy ra khỏi hố, và những người trong bộ chỉ huy TĐ quanh đó vội vàng chạy ra chỗ khác. Hoàng Mai thoát chết lần thứ nhì...

Tải thương xong thì trời cũng vừa sụp tối, Hoàng Mai ra lệnh cho TĐ bố trí phòng thủ, các ĐĐ sử dụng mìn Clamor để bảo vệ vị trí đóng quân, đồng thời anh cũng ra lệnh cho các ĐĐ phải tuyệt đối cho các binh sĩ ở dưới hầm cá nhân, ăn gạo sấy để không có ánh lửa, và khai hỏa khi thấy có bóng người di chuyển trước mặt. Lúc này ĐĐ4 tăng viện cũng đã tới, và được giao cho phòng thủ mặt hậu và làm trù bị cho 2 ĐĐ cộng đang đối diện với địch quân phía trên đồi. Rồng Lửa, máy bay vận tải C123, được gửi tới thả trái sáng soi sáng một phần khu vực Núi Voi suốt đêm, giúp cho sự quan sát của BĐQ phòng khi có sự điều động quân của phía địch. Tình hình yên tĩnh suốt đêm hôm đó...

Sáng sớm hôm sau các ĐĐ tiến lên lục soát khu vực, nhưng Cộng Quân đã lợi dụng rừng núi âm u và bóng đêm rút đi hết. Chúng để lại những công sự phòng thủ kiên cố với những dãy lều trại và hầm trú ẩn, có cả chỗ tắm và nhà bếp, chứng tỏ chúng đã chuẩn bị rất kỹ càng cho một chiến dịch lâu dài, hầu áp đảo và nếu có thể thì thôn tính thị xã Đà Lạt, nếu chúng không bị phát giác kịp thời. Sau khi lục soát,

TĐ11 tiếp tục truy kích, thu được rất nhiều chiến lợi phẩm VC bỏ lại trên chiến trường và dọc trên đường bọn chúng rút lui đầy những vết máu khô.

Khi tình hình đã yên, Liên Đoàn cho trực thăng gửi người xuống thay Hoàng Mai chỉ huy cuộc hành quân, để anh được chuyển về chữa trị vết thương. Vài ngày sau anh mới được chuyển qua Tiểu Khu nằm dưỡng thương, và sau đó Uyển Nhi được tin và vào thăm anh.

Tiếng nói trầm ấm của chàng như thấm vào lòng làm nàng xót xa, cảm động. Đời sống của những người lính mũ nâu, luôn cận kề với những nguy hiểm, đầy dũng cảm và lòng hy sinh. Các anh đã hứng chịu làn đạn, để những người hậu phương như nàng được sống an toàn, bình yên.

Đứng dậy bước ra bên ngoài khi các y tá bước vào phòng để chuẩn bị thay băng tay cho anh, vì nàng không đủ can đảm đứng lại để nhìn vết thương ở tay chàng. Uyển Nhi nghĩ đến những lúc vô ý bị đứt tay mà mình đã cảm thấy đau biết mấy.

Những mảnh đạn văng trúng làm bay mất hai lông tay út của chàng, trong khi bàn tay bị cắt chi chít nhiều chỗ nhưng không quá sâu. Nàng rung mình nhắm mắt, nghĩ đến những điều vừa xảy ra cho Hoàng Mai. Thật nguy hiểm biết bao! Chỉ cần chệch một chút, nếu bàn tay anh không đưa lên, vô tình chặn mảnh đạn lại, thì mảnh đạn có thể đã xuyên qua tim anh! Mảnh đạn cũng có thể văng vào mắt, trúng cổ, hay ghim vào đầu, và nếu mảnh đạn bay thấp hơn chỉ chút xíu, cũng đủ làm mất bàn tay anh... Và nếu chiếc trực thăng rớt trúng ngay hổ cá nhân của anh, anh không nhảy tránh

kịp thời, thì chỉ trong gang tấc, trong tích tắc, mọi chuyện có thể thay đổi hoàn toàn. Tim se thắt, lòng nàng đau đớn...

Uyển Nhi trở vào phòng khi các y tá đã lo xong công việc và bước ra bên ngoài. Anh đã được đỡ nằm xuống. Bàn tay mặt đã được thay băng mới trắng tinh, và cột choàng trước ngực, giường đã được trải lại gọn gàng, ngăn nắp. Ngồi xuống chiếc ghế nhỏ cạnh mé giường, Uyển Nhi ngược nhìn chàng đang trầm ngâm nhìn nàng với nụ cười thoáng trên môi. Vuốt nhẹ lớp băng trắng trên tay anh, Uyển Nhi dịu dàng:

- Còn sớm lắm, nhắm mắt ngủ một chút cho khỏe đi anh. Em sẽ canh chừng cho anh ngủ ngon giấc.

Anh cảm động, cầm tay nàng đưa lên môi hôn:

- Anh yêu em nhiều lắm.

- Em yêu anh nhiều hơn. Anh ơi, em biết thuốc đã làm anh mệt, và buồn ngủ... nghỉ một chút nghe anh. Em hứa sẽ ngồi cạnh bên, không đi đâu hết.

Hoàng Mai ngả đầu vào gối, úp bàn tay Uyển Nhi trên ngực mình, mỉm cười, rồi anh nhắm mắt, thiu thiu ngủ.

Uyển Nhi, từ Huế xa xôi lên Đà Lạt học, còn anh ở tận đâu đâu, những nơi mịt mù nghe rất xa lạ với nàng. Bàn tay Ai đã sắp xếp cho hai người gặp nhau? Một mối tình đầy ngăn cách, nhiều cản trở. Nay mai anh cũng phải trở về hậu cứ ở Pleiku xa xôi nơi nào đó, rồi anh phải đương đầu với bao hiểm nguy, dấn thân vào cuộc chiến đầy cam go, vào

sinh ra tử, sống chết cận kề. Nàng lại thêm một lần, rồi nhiều lần nữa phải xa anh!

Cuộc sống đơn giản của người nữ sinh viên như đảo lộn từ ngày yêu người lính mũ nâu. Sự hồn nhiên vui tươi được thay chỗ bằng tình yêu nồng cháy, với mỗi tình thời chiến tràn đầy nhớ nhung, hụt hẫng, cô đơn vì luôn phải xa nhau. Nàng áp tay anh vào má mình, vô tình những giọt nước mắt rơi xuống thấm ướt tay chàng.

Còn Tiếp...

Đoạn hai...

Biển Nhớ

Mộ Thân Đợt Hai

Hoàng Mai thức giấc, lặng nhìn người yêu, giọng chùng xuống:

- Em cương lại suy nghĩ nữa rồi!

Như sự tĩnh, nàng không muốn anh phải bận tâm, vì vết thương ở tay anh chưa lành và hã y còn đau. Được gặp anh trong hoàn cảnh đặc biệt này, nàng cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ. Hã y vui lên và hưởng trọn những giây phút

mong manh bên anh! Rút một cành hoa, nàng đưa lên hôn, rồi ép nhánh hoa vào môi anh.

Hôm nay cuối tuần, trong cư xá không khí rộn ràng, các nữ sinh viên bận rộn, chuẩn bị tham dự những chương trình đặc biệt dành cho trường Chính Trị Kinh Doanh. Sẽ có nhiều cuộc picnic ngoài trời do nhiều nhóm sinh viên tổ chức. Thường khi Uyên Nhi rất thích tham gia, hòa đồng cùng các bạn, nhưng hôm nay nàng có nhiều điều ưu tiên phải làm.

Khoảng 10 giờ sáng, nàng đến căn nhà đẹp trên khu đồi thơ mộng bên cạnh hồ Xuân Hương, mà mỗi sáng thứ bảy như hôm nay và chiều thứ ba, để dạy kèm cho các con nhỏ của ông Thiếu Tá T. Nàng rất yêu mấy đứa bé với đôi má đỏ hồng như trái đào tiên và cũng thích đến đây vì chủ nhà rất quý nàng. Sau đó, thì giờ còn lại nàng sẽ dành hết cho người thương binh cô đơn đang chờ mình.

Lòng reo vui -*lại thêm một ngày nữa được quanh quẩn bên anh yêu-* Uyên Nhi, hơi thở dồn dập, một mình bước trên con đường dài và dốc. Trời trong xanh, mát lạnh, ánh nắng trưa chan hòa, rục rỡ, như đang nhảy múa trên các ngọn cây, qua lá thông lấp lánh. Một ngày thật đẹp, lòng nàng vui tươi, tràn đầy sức sống, lâng lâng nhớ anh. Nàng cảm thấy hạnh phúc ngập tràn vì sắp được gặp chàng.

Khi Uyên Nhi đến Tiểu Khu thì đã hơi quá giờ ăn trưa, nên các chú lính đã soạn bữa ăn sẵn sàng trên bàn. Thức ăn nhiều màu sắc, và còn nóng, được sắp gọn gàng, đẹp mắt. Khi thấy bóng dáng nàng, ánh mắt anh bừng sáng như reo vui. Khi ngồi xuống, nàng để vài cành hoa hồng trên bàn

trước chỗ anh ngồi. Tay mặt anh hãy còn đau, nên nàng gấp thức ăn bỏ vào chén, như cô y tá của riêng anh. Uyên Nhi khúc khích cười vì sự vụng về của chàng, khi anh phải tập ăn bằng tay trái một cách khó khăn. Hoàng Mai làm biếng ăn, có lẽ vì các món ăn nấu không vừa miệng. Uyên Nhi tìm mọi cách để anh vui và ăn được nhiều hơn:

- Anh ơi, muông này em có rắc thêm chút “muối tình yêu”, anh ráng ăn thêm một chút nữa... nghe anh!

Hoàng Mai đôi lúc cũng phải phì cười với lối chăm sóc bệnh nhân đặc biệt của nàng. Vào buổi chiều, thấy anh ăn khá hơn, niềm vui dâng tràn lên khoé mắt nàng.

Cầm tay Uyên Nhi, anh nhẹ nhàng nhắc nhở:

- Bắt đầu tuần tới, anh muốn em đi học trước, rồi đến thăm anh sau, anh không muốn em bỏ học nhiều ngày vì lo cho anh. Em nghe lời anh, đi học ngoan đều cho anh yên tâm.

- Vào lớp cũng vậy thôi anh à, em không thể tập trung tư tưởng để đi đến lớp học được. Trường cũng sắp chuẩn bị cho kỳ thi cuối khóa. Em chỉ nghỉ học một vài hôm nữa thôi. Nét mặt thoáng buồn, nàng trả lời. Em không thể xa anh trong những ngày tay anh còn đau, em lo cho anh, em yêu anh, em nhớ anh lắm.

Hoàng Mai im lặng, anh không muốn nhìn đôi mắt đen long lanh kia trở nên u buồn. Hơn nữa, anh biết chính lòng mình cũng muốn nàng hiện diện, quanh quẩn kề bên. Căn phòng sẽ tẻ nhạt, vô duyên biết bao khi không có bóng dáng cô gái Huế mà anh yêu!

Hoàng Mai từ từ khỏe hơn. Vết thương nơi bàn tay, luôn được băng và treo trước ngực, đã bắt đầu kéo da non. Anh phải tập cử động các ngón tay và bàn tay. Sẽ còn nhiều khó khăn khi anh muốn tập viết trở lại.

Nàng luôn vui tươi đến thăm anh đều đặn. Anh yêu những giây phút có Uyên Nhi quán quýt bên cạnh. Đây là những ngày dưỡng thương đầy kỷ niệm được ghi sâu vào lòng. Anh yêu cô y tá đặc biệt riêng của mình, hay cười mà cũng hay làm nũng, và nhất là bắt anh phải... nghe lời. Anh trân quý những giây phút có nàng bên cạnh, hoàn cảnh quá đặc biệt này sẽ không bao giờ tái diễn lần thứ hai. Một khi vết thương ở tay được lành, cũng là lúc anh phải rời nơi đây.

Hoàng Mai bắt đầu bận rộn với những buổi gặp gỡ cùng những người có trách nhiệm lo an ninh của thành phố Đà Lạt. Các sĩ quan họp ngay tại căn phòng anh tịnh dưỡng, bàn về tình hình chiến sự, hay tường trình những điều xảy ra khi anh phải vắng mặt. Có rất nhiều khách đến thăm anh, kể cả những người thuộc các đơn vị hành chánh. Còn có những vị chỉ huy thuộc Liên Đoàn BĐQ, cùng những người bạn thân quý khóa 16 VBQG. Có người ghé đến chỉ để tán gẫu vài ba câu chuyện, như để nâng đỡ tinh thần anh. Có những khách đến thăm, vì tò mò muốn nhìn mặt “*cô sinh viên người yêu*” của anh.

Uyên Nhi tránh mặt lúc có nhiều người ghé đến. Nàng rời căn phòng, bước ra đồi thông thoai thoải phía sau, rồi bỏ đôi guốc ra, dẫm đôi chân trần lên thảm cỏ mát lạnh và êm, lắng nghe những lá khô xào xạc dưới gót chân. Đôi khi nàng ngồi trên phiến đá nhỏ, vui ngắm những cánh hoa dại mong manh. Vài chiếc lá màu nâu đỏ nhẹ nhàng rơi xuống báo hiệu

mùa Thu sắp đến. Trước những nét chấm phá tuyệt vời của tạo hóa, hồn nàng trở nên lắng đọng.

Thấp thoáng sau cánh cửa sổ hé mở, xuyên qua kẽ lá, nàng đôi lúc nhìn thấy anh đang nhìn mình, cười qua ánh mắt. Nàng chỉ trở về phòng khi những buổi họp đã xong. Thỉnh thoảng, khi mọi người về hết, Hoàng Mai bước ra bên ngoài tìm, thì nàng luôn có trên tay những chùm hoa nhỏ nhỏ không tên.

Những ngày sau đó, thấy mình đã khoẻ nhiều, tình hình an ninh quanh Đà Lạt đã trở nên khá hơn, Hoàng Mai biết gần đến lúc anh phải rời xa nàng. Anh biết chắc chắn Uyên Nhi sẽ buồn nhiều lắm. Trong thời gian ngắn ngủi này, anh dành thì giờ đưa nàng đi thăm những thắng cảnh đẹp của Đà Lạt. Chiếc xe Jeep đưa hai người ghé thăm Thung Lũng Tình Yêu, cách thành phố Đà Lạt khoảng 6km về hướng Đông Bắc, sâu thẳm được những đồi thông xanh mát, ngút ngàn bao quanh.

Tay trong tay, cả hai đi trên những lối mòn nhỏ nhỏ. bước trên lá thông khô, rơi rụng đã đổi sang màu rơm vàng úa. Phong cảnh nên thơ như chỉ dành riêng cho hai người. Họ leo qua những bậc cấp cao, vượt qua những con đường dốc quanh co, rồi băng qua những luống đất được đơm bằng lá, chen lẫn các loại hoa đủ màu, để đến Đồi Vọng Cảnh.

Toàn cảnh thung lũng hiện ra trước mắt đẹp như bức tranh. Thảm cỏ xanh non trải dài đến vô tận, chìm sâu bên sườn đồi, được những dãy thông ngút ngàn bao phủ, cùng tiếng gió lồng lộng thổi. Xa xa, những dãy núi của rặng Langbiang hùng vĩ màu xanh xám như chìm trong chân trời

thăm thăm. Nơi đây thật xứng đáng để được gọi là Thung Lũng Tình Yêu. Nhìn nụ cười tươi thắm, vô tư của nàng, như không e dè nghĩ gì về ngày anh sắp phải xa Đà Lạt, lòng anh se thắt thương người yêu.

Khi cùng nàng len lỏi qua những con đường của kỷ niệm xưa. Anh lấy áo khoác choàng cho nàng vì trời se lạnh, nhiều sương mù. Đã lâu lắm rồi, họ đã đi qua những con đường đầy thông và cỏ dại này. Lòng Hoàng Mai chùng xuống khi nghĩ đến những kỷ niệm xưa của hai người. Anh xót xa nhớ những ngày cả hai đã phải xa người nhau. Cũng đã ba năm rồi... anh tưởng đã phải chia tay nàng mãi mãi.

Năm 1965, tình yêu giữa người sĩ quan mũ nâu trẻ tuổi, cùng nàng sinh viên trường CTKD bắt đầu chớm nở. Lúc đó anh còn là một trung úy rất trẻ, Tiểu Đoàn Phó TĐ34 BĐQ. TĐ đang hành quân vùng Đức Hòa, Đức Huệ, Củ Chi, nhưng anh được BCH/BĐQ gọi lên Đà Lạt tham dự khóa học Tham Mưu Trung Cấp tại Trường Chỉ Huy Tham Mưu. Còn Uyên Nhi, cô sinh viên bé bỏng, mới theo học CTKD tại Viện Đại Học Đà Lạt.

Lúc đó, bị phong trào “đem bàn thờ xuống đường” của Thượng Tọa Thích Trí Quang ảnh hưởng, một số sinh viên, là VC nằm vùng, định thao túng Viện, giật giây gây rối loạn, phá hoại sự an bình của miền Nam. Chúng đẩy lên phong trào chống lại việc Mỹ đổ quân vào Nam VN.

Cha Viện Trưởng Nguyễn Văn Lập, VDH Đà Lạt, nhiều kinh nghiệm, già dặn, đã thấu hiểu mọi âm mưu của CS và bọn tay sai, nên đã biết phải làm gì để VDH Đà Lạt không xảy ra những lộn xộn như Sài Gòn và Huế. Để chặn đứng

hành động phá rối, xáo động của nhóm sinh viên nằm vùng, các lớp học đã được cho nghỉ một thời gian. Nhờ thế, mưu đồ của bọn chúng bị ngăn chặn, rồi bị lộ mặt nạ, bị loại khỏi trường, và bị bắt.

Uyển Nhi, cũng như các sinh viên khác, vui mừng được nghỉ học. Một ngày đẹp trời, nàng cùng ba người bạn đi loanh quanh khu Hoà Bình, rồi cùng đi ăn. Như có sự sắp đặt từ Trên, nàng đã gặp người sĩ quan mũ nâu rất tình cờ. Rồi họ yêu nhau. Môi tình đầu của nàng thật nhẹ nhàng, ngây thơ, đẹp như mơ, và mong manh vì lúc đó, đã có quá nhiều rào cản đến từ gia đình nàng. Mẹ nàng buồn phiền và không bằng lòng, vì nàng đã không chăm chỉ lo học, mà lại... lo yêu...

Hoàng Mai và nàng đã phải xa nhau khoảng hơn hai năm dài, nguyên nhân chính có lẽ vì môi tình “còn non”. Hơn nữa anh lại phải trở về phục vụ ở một nơi xa tít mù khơi, quá xa lạ cho người con gái xứ Huế. Trong khi đang học ở Đà Lạt, nàng được mẹ gọi về, để hứa hôn với một người, một phần vì mẹ nàng không muốn nàng phải “*theo chân chồng rày đây mai đó khi làm vợ lính*”. Bà muốn cô gái út yên thân, có cuộc sống êm đềm, không vướng vẩn chiến tranh. Uyển Nhi biết rất ít người mà nàng sẽ phải đính hôn, hiện đang du học ở nước ngoài đã gần ba năm. Theo dự định, hai bên gia đình đại diện tổ chức... buổi lễ mà không cần có mặt của... chú rể tương lai.

Uyển Nhi, vẫn yêu và nhớ người lính mũ nâu tha thiết. Nhưng nàng giữ im lặng trong khi lòng chìm trong đau khổ. Khoảng thời gian này, nàng nhận được rất nhiều thư của anh gửi đến. Nàng xếp ngay ngắn những bức thư màu xanh

chưa bóc, và cất cất kỹ trong chiếc hộp bằng gỗ rất đẹp. Nàng trân quý xem như bảo vật cho riêng mình, nhưng... nàng chỉ đọc một lá thư đầu với nước mắt ngập tràn. Những bức thư sau, nàng không đủ can đảm mở ra.

Quá sợ một sự đổi thay xảy ra cho cuộc đời, nàng không dám cãi lời mẹ... và không biết thoát ra bằng cách nào, mặc dù trái tim nàng đang rướm máu vì nhớ anh. Một mối tình tha thiết vô vọng của nàng Juliet. Điều đó đã làm Hoàng Mai đau khổ nhiều. Trước đó, anh được đổi lên Pleiku làm việc trong khi đơn vị cũ vẫn ở Đức Hoà, Đức Huệ. Một thời gian sau, anh trở thành Tiểu Đoàn Trưởng TĐ 11 BĐQ, hậu cứ đóng ở Pleiku. Khi đã ở đây, anh tìm cách hàn gắn trái tim bằng nhiều cách...

Cuộc sống của mỗi người cứ trôi theo dòng đời, anh vẫn dong duỗi trong cuộc đời binh nghiệp trên khắp các miền đất của Vùng 2 Chiến Thuật. Nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy một mái tóc dài xỏa ngang lưng, là tim Hoàng Mai đau buốt.

Riêng Uyên Nhi, vẫn đeo đuổi sách đèn tại xứ hoa anh đào với tâm hồn cô đơn, trống vắng. Giờ đây, cuộc sống đổi với nàng thật vô nghĩa:

“Người đi một nửa hồn tôi mất,

Một nửa hồn kia bỗng đại khờ...”

Thời gian lặng lẽ trôi. Tưởng chừng hai cuộc đời cách biệt, hai lối rẽ khác nhau...sẽ mãi mãi ngàn trùng ly biệt.

Nhưng, không ngờ trong thăm sâu của tấm lòng tan vỡ của người sĩ quan mũ nâu, dù vật đổi sao dời, anh vẫn yêu

và nhớ nàng tha thiết. Sau hơn hai năm xa cách với quá nhiều thay đổi cho cả hai, anh vẫn không thể quên, nên quyết tâm đi tìm lại nàng lần cuối.

Thiên Chúa nhìn biết hai trái tim tan nát vì yêu nhau, nên đã cho anh và nàng gặp lại nhau và nhất là... chưa quá trễ. Họ đã như hai thỏi nam châm hút vào nhau, không thể nào chia cách được nữa. Nàng quá sững sờ... không cưỡng lại được, ngã vào vòng tay siết chặt, trong khi nước mắt tuôn tràn ướt đầm vai áo anh. Thật đúng như lời của một triết gia nào đó: *“Khi thật lòng yêu một ai đó, thì đâu có xa nhau vạn dặm, tình yêu của họ vẫn không bao giờ xa...”*

Nàng, như người chết đuối vớ được chiếc phao, cương quyết vượt bao ngăn trở, chống lại những *“phong tục rất Huế cổ xưa”*, bỏ sau lưng cuộc sống của một tương lai dễ dàng, sẵn sàng, êm đềm đang chờ đợi. Nàng nhất quyết chọn theo tiếng gọi của tình yêu. Nàng hiểu sẽ có những đau buồn cho nhau, sẽ có nhiều sự hiểu lầm, nhưng... như Hoàng Mai từng nói: *“Anh và em sinh ra là để sống bên nhau, không ai có thể chia cách được.”*

Từ đó, dù phải xa anh muôn ngàn dặm, nàng đã yêu người sĩ quan mũ nâu nòng nân hơn cả tình yêu buổi ban đầu khi mới gặp anh. Lấy hết can đảm, Uyên Nhi vùng lên, chống lại những áp lực đến từ nhiều phía. Với sự hỗ trợ tích cực của Hoàng Mai, nàng như được thêm nghị lực để tiếp tục bình vực cho mối tình của hai người. Lần này, Uyên Nhi hiểu rõ lòng mình hơn, nàng vạch con đường cho mình tiến tới, cương quyết vượt qua mọi cản trở. Yêu anh sâu đậm, nàng biết, *“cuộc sống của mình không thể thiếu Hoàng Mai.”*

Khi xe dừng lại ở một chân đồi bên cạnh hồ Than Thở, gần TVBQGVN, anh dìu Uyên Nhi bước xuống. Nhớ lại nơi đây, anh cũng đã đưa nàng đến viếng lúc tình yêu mới chớm nở. Cả hai đã ngồi trên thảm cỏ xanh, ngắm nhìn hồ nước im vắng, bên cạnh con đường đất nho nhỏ chạy dài xa tắp phía sau. Đồi thông với rừng thông thưa, ánh nắng chiếu ngang các thân cây, làm thành những vệt sáng lãn dài trên thảm cỏ, gió vi vu...

Anh đã kể cho nàng nghe về sự tích tên của hồ Than Thở, về câu chuyện tình buồn của hai người tên Hoàng Tùng và Mai Nương. Người thanh niên phải tòng quân, hẹn gặp người yêu vào kỳ hoa anh đào sắp đến. Nhưng giấc mơ đã không thành... và họ chỉ gặp nhau bên kia thế giới. Cảm thương mối tình của hai kẻ bạc mệnh yêu nhau, rừng thông rì rầm kể lại câu chuyện tình buồn. Từ đó, hồ được gọi tên là Than Thở.

Nghe xong, mắt Uyên Nhi ướt đẫm buồn xa vắng. Sau khi kể chuyện, anh đã bứt cánh hoa dại, màu trắng, nhỏ bé, đơn sơ, cài lên mái tóc dài của nàng. Vô cùng trân quý, nàng ép nó trong tập vở đem theo khắp nơi.

Úp mặt vào ngực Hoàng Mai, giọng nàng bùi ngùi:

- Anh ơi! Nơi đây đã in dấu chân của anh và em. Cũng từ lần đó mình xa nhau thật lâu... em sợ...

Hôn nhẹ lên mái tóc đen dài, Hoàng Mai vòng tay ôm người yêu:

- Sẽ không còn sự chia ly nào nữa giữa anh và em, lòng anh đã hứa chắc, chỉ còn vấn đề thời gian. Em hứa đợi anh, Uyên Nhi nhé.

- Em không thích tên Than Thở, gọi lại trong em những kỷ niệm đau buồn... Anh ơi, em đổi tên là hồ Hạnh Phúc, nghe anh...

Nắm tay nhau, cả hai đi lang thang trong cánh rừng mỏng, len lỏi giữa những lùm cây thấp xanh mát, qua những cây thông nhỏ và cao mọc thẳng tắp, chiếm cả vùng đồi và ven hồ. Những kỷ niệm xưa và nay hòa lẫn. Ngang qua con đường mòn, những dãy cây với lá hình tròn bằng bạc, cành đơm đầy những hoa nho nhỏ nặng trĩu, nở rục một màu vàng, thoang thoảng hương thơm, anh tìm cách nhẹ nhàng nhắc nhở:

- Em sắp phải trở lại trường, cùng các bạn đi học rồi đó...

Nàng bứt một chùm Mimosa thả vào túi áo anh:

- Chùm Mimosa đầy những cánh hoa vàng nho nhỏ... là những nụ hôn em dành cho anh. Anh đừng lo, chùng nào đi học trở lại, chùng đó em sẽ uống cà phê thiết đậm đen, thức trắng đêm để học đuổi cho kịp các bạn. Anh ơi, chừ mình quên chuyện “học” đi nghe anh!

Nhưng nàng không vô tư như Hoàng Mai nghĩ, mà khắc ghi trong tâm, và hiểu thời gian bên anh có giới hạn. Nàng chỉ không để lộ nỗi buồn ra thôi. Yêu anh, nàng muốn Hoàng Mai hạnh phúc hoàn toàn trong những ngày dưỡng thương. Khi trở về cư xá, cô đơn úp mặt vào chiếc gối trong căn phòng nhỏ, thẫn thức, nhìn những tờ lịch rơi xuống,

nàng biết những ngày được gần bên anh rồi sẽ chấm dứt và qua rất nhanh. Không biết phải xa nhau thêm lần này nữa, lòng nàng sẽ ra sao?

Hôm sau, anh Diên, vị sĩ quan cùng khóa với Hoàng Mai, đang dạy ở Trường VB, mời anh ghé thăm trường cũ. Đây là lúc anh có dịp giới thiệu cho nàng biết nơi anh đã được đào tạo thành một sĩ quan của Quân Lực VNCH với lòng đầy nhiệt huyết, yêu quê hương.

Anh nhớ ngày ấy, mùa Đông năm 1959, lòng hớn hởi vui mừng khi rời chuyến xe lửa bước xuống ga Đà Lạt, khi nhìn thấy các niên trưởng K14 ra đón trong bộ đồng phục dạo phố mùa đông màu xám xanh Jaspé. Cùng các bạn, anh hăm hởi leo lên băng ghế xe GMC để được đưa vào trường, nơi mà anh mơ ước được nhận theo học từ lâu. Thật là tuyệt vời!

Nhưng rồi mọi chuyện đổi thay hoàn toàn không theo đúng ý nghĩ của anh. Khi đoàn xe GMC dừng trước cổng trường, anh thấy các niên trưởng K14 đứng đón, nhưng lần này các ông lại mặc bộ quân phục khác, trông rất nghiêm trang, nhưng có vẻ không mấy thiện cảm với “khách phương xa tới”... Theo lệnh của các niên trưởng K14, mặc kaki, đầu đội nón nhựa và chân đi giày sô bóng loáng, anh chạy lách thếch theo đoàn người vào dãy nhà hút tóc. Chỉ 5 phút sau, đầu anh nhẹ nhõm, và khi nhìn vào gương anh thấy nó giống như cái Q-tip ráy tai.

Đường vào đời của anh thay đổi từ đó... Tám tuần sơ khởi của Tân Khóa Sinh đã lột xác anh một cách tận tình. Anh không thể nào quên được những buổi phạt “trình diện dạ chiến” vào ban đêm, bị các SVSQ cán bộ quay như con

dế, hết hít đất rồi lại nhảy xồm, rồi bò trườn trên đường nhựa phủ sương lạnh ngắt. Anh cũng không quên tới màn chạy vòng vòng ở sân cỏ dưới ánh đèn đường vàng vọt trong sương mù lạnh lẽo, miệng vừa thở hổn hển vừa hô “tôn trọng kỷ luật” theo nhịp chạy, oang oang giống như tiếng ếch ương buồn trong đêm mưa phùn...

Uyển Nhi mong chờ ngày được cùng anh vào thăm ngôi trường mà nàng đã được nghe nói đến từ lâu. Nàng chọn chiếc áo dài màu thiên thanh như bầu trời trong xanh, đi bên cạnh người thương binh mũ nâu với bàn tay còn băng ngang trước ngực, vào thăm ngôi trường, nơi đã đào luyện anh trở nên một sĩ quan ưu tú cho đất nước. Nàng run lắm, nhưng lòng rất hãnh diện được cùng anh ghé thăm ngôi trường lừng danh này.

Cùng đi với anh vào trường, có vị đại úy cố vấn của TD11. Nơi đây, anh đã được Niên Trưởng Khoái, K15, tiếp đón và hướng dẫn. NT Khoái là sĩ quan BĐQ, sau một thời gian chiến đấu ở các đơn vị tác chiến, ông được biệt phái về trường.

Đây là lần đầu tiên nàng được chiêm ngưỡng ngôi trường đầy những huyền thoại. Nơi đây những sinh viên sĩ quan đã trải qua những năm tháng được trui rèn gian khổ về trí và lực, không những về các lãnh vực quân sự và văn hóa, mà còn bao gồm cả lãnh vực lãnh đạo chỉ huy, sẵn sàng phục vụ đất nước khi tốt nghiệp.

Ngôi trường, với những dãy nhà ba tầng màu hồng đậm, nằm giữa những ngọn đồi rộng, đầy những cây thông cao vút. Những bóng cây ngã xuống, trải dài trên thảm cỏ xanh ngút ngàn được chăm sóc rất kỹ. Nàng không ngờ ngôi trường hùng tráng, uy nghi hơn nàng từng tưởng tượng rất nhiều.

Anh trở lại ngôi trường thân yêu lần này như một niên trưởng mà các SVSQ hâm mộ, bởi chính anh đã đưa TĐ11 BĐQ về giải tỏa Đà Lạt khỏi dã tâm của kẻ thù trong trận Mậu Thân đợt một trước đó khoảng vài tháng. Trong trận này, TĐ11 đã đánh tan Tiểu Đoàn Đặc Công và các đơn vị Cộng Sản địa phương trên ngọn đồi cạnh trường Domaine de Marie. Trong đợt tấn công đợt 2 vào Đà Lạt mới đây, một lần nữa TĐ11 lại đập tan âm mưu quấy rối của Cộng Sản nhắm vào các trường quân sự cũng như dân sự quanh thị

xã. Lần này, chính máu anh đã nhỏ xuống trên mảnh đất thân yêu, nơi có ngôi trường VBQG và Viện Đại Học Đà Lạt.

Vào thăm trường vào giờ buổi trưa, nàng được chứng kiến cảnh SVSQ tập hợp đi ăn. Sau khi xếp hàng nghe mệnh lệnh, từng đại đội sinh viên bắt đầu diễn hành một vòng trên đường quanh sân cỏ trước khi bước vào phạm điểm. Những bước chân nện đều nhịp cùng với những cánh tay đánh thẳng tắp của những đoàn sinh viên khôi ngô, tuấn tú theo điệu nhạc quân hành. Họ tuần tự bước vào phòng ăn, rồi đứng thẳng tắp cạnh bàn ngay chỗ ngồi của mình. Khi mọi người vào phòng hết thì có tiếng hô “ngồi” các sinh viên hô “xuống”. Mọi người rậm rập ngồi xuống giữ lưng thẳng boong và bắt đầu dùng cơm. Uyên Nhi nhìn lên anh như ngầm nói:

“Họ rồi cũng sẽ như anh, sẽ là những sĩ quan trẻ, sẵn sàng hy sinh để bảo vệ đất nước trong thời chiến và xây dựng đất nước trong thời bình.”

Những hình ảnh oai nghiêm, hùng tráng đẹp đẽ đó đã in đậm nét trong lòng nàng. Thật là một kỷ niệm không bao giờ phai mờ trong ký ức! Nàng hãnh diện vì người yêu của mình được tốt nghiệp từ ngôi trường này, nơi đã un đúc ra những sĩ quan nhiều nhiệt huyết, và yêu quê hương.

Trong thời gian dưỡng thương, anh tạm quên những căng thẳng của cuộc chiến. Những ngày bên nhau là những kỷ niệm khắc sâu vào lòng, họ hạnh phúc và trân quý từng phút một bên nhau. Nhưng rồi những gì nàng không muốn nghĩ đến, thì cũng phải xảy đến, anh đã nhận được lệnh cùng TĐ11 rời Đà Lạt. Hai hôm nữa thôi, những chiếc C130

không lồ, xa lạ sẽ không vận, đưa nguyên cả TĐ11 BĐQ trở về hậu cứ Pleiku xa xôi, mịt mù.

Không thể che dấu nỗi lo âu, lòng nàng như sụp đổ. Nỗi buồn ùa đến chiếm trọn tâm hồn, vết thương trong tim nàng tưởng đã ngủ yên, nay bị khơi cho rỉ máu trở lại. Thức dậy sớm nàng cùng các bạn đi đến trường. Ngồi cùng các bạn trong lớp mà hồn nàng như ở đâu đâu. Nàng không thể tập trung vào lời giáo sư giảng, nhưng nàng cố giữ vẻ bình thản im lặng, vì không muốn các bạn thấy mình đang khóc.

Xong lớp học, trên đường về, nàng ghé chợ Đà Lạt, tìm mua thật nhiều hoa pensée màu tím. Nàng vẫn dùng những cánh hoa mỏng manh này để ép vào những lá thư tình, trông nên thơ nhưng buồn như cõi lòng đang tan nát của nàng. Ôm hoa vào lòng, nàng thần thờ bước từng bước chậm trên con đường dốc trước nhà thờ con Gà. Con đường này nàng đã bước đi nhiều lần với niềm hạnh phúc ngập lòng.

Uyển Nhi ghé vào ngôi thánh đường cổ kính, đẹp trang nghiêm, trên đỉnh tháp chuông có hình con gà lớn. Đây là ngôi nhà thờ được xây theo kiểu kiến trúc Roman, theo hình chữ thập có chiều dài 65m, rộng 14m, tháp chuông cao 47m. Từ tháp chuông của nhà thờ người ta có thể nhìn thấy mọi nơi của thành phố. Cửa chính của nhà thờ hướng về núi Langbiang, nơi các Tân Khóa Sinh bắt buộc phải chinh phục trước khi làm lễ gắn Alpha, chính thức trở thành SVSQ trường VBQG.

Lòng tan nát, lãnh đọng, buồn nức nở, nàng ngược nhìn cây thập tự trong ngôi thánh đường im vắng, mắt ướt đầm, nguyện cầu:

- Thiên Chúa kính yêu ơi, xin ở cùng con lúc lòng con đầy những thất vọng. Xin cho con đủ sức chịu đựng được

những đau buồn khi xa anh. Xin Ngài đừng để chúng con phải vĩnh viễn chia ly.

Sau khi cầu nguyện, nàng cảm thấy lòng bớt buồn. Thắp sáng một ngọn nến trước bàn thờ, nàng nhẹ đứng dậy rời khỏi ngôi thánh đường, hướng về phía Tiểu Khu.

Bước vào phòng, không thấy anh, Uyên Nhi lặng lẽ thay những chiếc hoa hồng thắm tươi bằng những đóa pensée mong manh màu tím, rải rải những cánh pensée màu tím thắm khắp phòng, và trên tấm khăn trải giường. Trên chiếc gối màu trắng, nàng sắp hình một trái tim bằng những cánh hồng vàng mơn mớn. Căn phòng sụp tối vì những đóa pensée tím, nhìn buồn chi lạ, nhưng trái tim nằm nghiêng trên chiếc gối, ngập màu vàng phơn phớt của hy vọng.

Người yêu ơi, em đang buồn vì sắp phải xa anh... nhưng... em mong sẽ được gặp lại anh trong một ngày thật gần...

Ngày mai trở đi, căn phòng đầy hoa, tràn ngập tiếng cười của hai kẻ yêu nhau... sẽ im vắng, lạnh lùng.

Trở về phòng sau cuộc họp, thấy nàng đứng dựa bên cửa sổ với chiếc áo dài lụa trắng, anh thấy tim se thắt. Anh bước đến sau lưng, vòng tay ôm, xoay nàng lại, rồi hôn lên đôi mắt đang đẫm ướn:

- Đừng khóc nữa em yêu, em phải hiểu là anh yêu em nhiều như thế nào. Em can đảm lên cho anh yên tâm.

- Anh đi rồi chắc em không chịu đựng được.

- Anh hứa chắc với em, anh sẽ tìm dịp để chúng mình được gặp nhau sớm.

- Anh cứ nói rứa hoài. Bao lâu nữa hả anh?

Hoàng Mai thiết tha:

- Em phải hiểu là anh yêu em nhiều lắm. Em hãy cố gắng giúp anh trong giai đoạn này, em nhé! Chúng mình đã trải qua nhiều gian khổ vì yêu nhau. Em hãy hứa chắc là đợi anh, nghe em! Anh yêu em, và sẽ yêu em mãi.

Chiếc xe Jeep đưa Hoàng Mai và Uyên Nhi vòng quanh hồ Xuân Hương. Xe dừng lại trên ngọn đồi cao đầy những cây thông dọc hai bên đường. Con dốc quen thuộc, thoai thoải đầy lá thông trơn trượt, nhắc nàng nhớ lại Mậu Thân đợt một, khi anh cùng TĐ11 BĐQ giải toả Đà Lạt, đẩy lùi VC ra khỏi thành phố. Hai người đã gặp lại nhau tại đây trong cảnh dầu sôi lửa bỏng, sau những ngày xa cách đầy kinh hoàng.

Hoàng hôn buông xuống, ánh nắng tàn dần, con đường nhìn xuống bờ hồ nay thật u buồn. Hàng cây thông như lui dần vào bóng chiều âm u. Mặt nước bốc hơi sương, quyện thành một màng trắng nhạt nhòa mờ ảo, trong khi các cành thông run rẩy trong gió lạnh. Hoàng Mai siết chặt người yêu trong vòng tay, lòng tan nát khi thấy những giọt nước mắt rơi xuống ướt đẫm khuôn mặt nàng.

Thời gian trôi qua quá nhanh, gần rồi là lúc phải xa anh. Nỗi trống vắng ùa vào phủ kín tâm hồn, khiến nàng rùng mình sợ hãi. Uyên Nhi úp mặt vào ngực anh, khi cảm thấy sự chia ly đang tiến đến mà nàng không thể cưỡng lại

được. Dựa sát vào anh, những giọt nước mắt chan hòa trên má:

- Em không muốn ở Đà Lạt một mình nữa.

- Em đừng làm anh lo! Anh không muốn một điều gì bất trắc xảy ra cho tình yêu chúng mình, và nhất là cho em. Hãy hứa là đợi anh, Uyên Nhi nhé!

Hoàng Mai đưa Uyên Nhi trở về cư xá nằm trên đồi cao, trong tiếng thông reo và tiếng gió vi vu đầy giá lạnh. Ôm nàng trong vòng tay, anh thì thầm bên tai nàng:

- Hứa chắc sẽ đợi anh, đừng để những gì lập lại như ba năm về trước, Uyên Nhi nhé. Không một điều gì có thể chia cách em và anh được. Anh hứa với em, chúng mình sẽ sống bên nhau một ngày rất gần.

Cuối cùng cũng tới lúc phải chia tay. Hoàng Mai lại ôm chặt người yêu trước khi từ giã. Vì quá bận rộn với nhiệm vụ của mình, anh lại thêm một lần nữa phải gác lại giấc mơ được sống bên nàng.

Chiếc xe Jeep rú lên đưa anh đi, lao nhanh xuống con đường dốc vòng quanh ngọn đồi trước cư xá, rồi mất hút. Uyên Nhi cuối cùng quay lưng bước vào phía sau khung cửa cao màu trắng. Người yêu không còn nữa, anh đã đi thật rồi! Chỉ còn một mình Uyên Nhi với chiếc bóng đơn chiếc in trên bức tường trong căn phòng nhỏ. Ngoài trời gió vi vu, các cành đào run rẩy, xào xạc buồn hiu hắt, khiến lòng nàng chùng xuống cô đơn. Hình ảnh những kỷ niệm bên nhau của hai người chập chờn hiện đến khiến nàng nhớ anh tha thiết.

Trên bầu trời đen, những khối sắt khổng lồ vượt ngang qua mái nhà, với ánh đèn chớp chớp. vang dội tiếng ồn, khuấy động cả một góc trời. Rồi những bóng đen to lớn kia, nối đuôi nhau xa dần... xa dần... chìm khuất trong bóng đêm mờ mịt.

“Người yêu ơi! Mới đó mà em có cảm tưởng như xa anh lâu lắm rồi.” Nỗi buồn dâng tràn như ngọn sóng ập xuống, phủ kín tâm hồn cô đơn, chơi vơi lạc lõng của nàng, Uyên Nhi gục đầu trên cánh tay, thẫn thức,

“Anh ơi! Em yêu anh. Em quá nhớ anh!

Rất nhớ.”

2014